

Diumenge 4art. d'Advent
Cicle A lectura segona

ADJECTIUS DE PRESENTACIÓ

Els primers versets de la carta de Pau als romans els llegim a la segona lectura d'aquest quart diumenge d'advent i corresponen a la salutació de la carta on Pau es presenta a una comunitat que coneix només per referències i deixa constància dels destinataris de la carta, els romans.

Quatre adjectius s'atribueix Pau per presentar-se davant els romans, servent cridat, apòstol i escollit. Llegits de pressa, s'escapa la riquesa del seu contingut.

Entendríem millor el significat exacte de servent si llegíssim "esclau". En els escrits bíblics el terme és usat per definir les relacions de total disponibilitat a Déu reconeixent la seva grandesa en contrast amb la petitesa humana. Mostra d'això la trobem quan rei David, tot i ser rei, se sent un insignificant servent davant de Déu (2Sa 7,25-29) i també quan Maria, responent a les paraules de l'àngel diu: "Sóc l'esclava del Senyor" (Lc 1,18). El terme "servent" defineix també les relacions de servei als altres. Jesús renta els peus als deixebles amb un gest propi d'esclaus i el presenta com l'emblema que ha de regir les relacions entre els deixebles. El servei ha de ser el distintiu per excel·lència de les comunitats de Jesús. Pau ho ha entès bé i per sinó es presenta servidor de les comunitats cristianes en la tasca de proclamació de la bona notícia,

sabent que aquesta és la única manera des er també un fidel servent del Senyor.

L'adjectiu cridat fa referència a l'experiència de trobament de Pau amb Jesús ressuscitat. Pau la descriu en els diversos relats on narra aquesta experiència (Ac 9,1-18; 22,3-16; 26,9-18; Ga 1,11-17) Pau se sent un cridat en sintonia amb els grans cridats de l'Antic Testament: Samuel (1Sa 3,4); el Servent de Jahvè (Is 49,1); Jeremies (Jr 1,5) i també amb els qui, cridats per Jesús, formaren el grup inicial dels seus seguidors (Mc 3,13; Lc 6,13).

El terme apòstol té en els textos del Nou Testament un sentit restringit i un sentit més ampli. Etimològicament vol dir enviat. El sentit restringit és el que trobem usat en els evangelis sinòptics i que serveix per designar el grup de dotze seguidors que Jesús anomena apòstols (Mt 10,2; Mc 3, 14; Lc 6,13 Ac 1,12s.26). Però dins mateix dels textos del Nou Testament el terme apareix usat en un sentit més ampli. A 1Co12,28 i Ef 4,11 trobem els apòstols juntament amb altres serveis i estaments de la comunitat. Cap d'aquests dos textos fa pensar, en usar el terme apòstol, que aquest es limiti als dotze escollits per Jesús. És en aquest sentit ampli que Pau s'aplica el qualificatiu d'apòstol. Per ell apòstol és l'enviat a fundar noves comunitats. És el mateix sentit que té en la carta

d'Ignasi, bisbe de Síria, als tral·lians (IgTr 3,3). Ignasi és conscient, per la tasca que ha fet fundant noves comunitats, de la seva condició d'apòstol, però no vol considerar-se'n en la situació de detingut.

Un apunt només, pel que fa al terme escollit. Semblantment com Israel fou el poble escollit entre la multitud de nacions de la terra (Am 3,2), Pau sap que ell ha estat escollit entre molts altres possibles que haurien pogut fer la tasca de portar la bona nova de l'evangeli als pobles pagans